

היתה פנויה. קיבלתי מידה טובה. מלאתי בו את הפרטים. והחזרתי לה את הטופס. היא הפנתה אותי לפקיד אחר, שלפניו השתרך תור. בהגיע תורי נתתי הפקיד את הטופס. הייתי אצל הפקיד. הוא הציק בטופס שלי. "לבידיקה" וי היטנה אותי למחסן.

לפני אשנב המחסן הצטופף תור חדש. שני פקידים עבדו שם. האחד מוציא פותח את החבילות חשני בודק את תוכן. כאשר הגיע תורי הוצאה החבילה. שכל תוכנה נארז בתוך קופסת סיגרים ריקה. הפקיד החל שולף את תוכן. חסבלה. היו אלה סובג'ורים קטנים.

הפקיד אמר שעלי לחכות עד שהוא יזמין את המפריד והמשיך לספף בקהל קדולות. אחרי הרבה זמן, הגיע המעדי. היה זה אותו הפקיד שהיטנה אותי למחסן. הוא התכוון, הפליט: "זה יעלה לך ביקר" - ויצא.

הופניתי שוב אל שולחנו של המעריך. שוב המתנה בתור. המעריך, שכבר הפך למכר ותיק, קבע את אחוז התשלום. היטנה אותי שוב לאשנב מס' 7. מובן שגם פה השתרך תור. אדם זקן, שהיה בתור לפני מסר לפקיד בדיק אתו הטופס שהיה ברשותי. הפקיד אמר ש היא איננה מטפלת בעניין, שעליו לפנות לפקיד אחר. הזקן התרעם, ואמר שבפרשו נאמר לו שעליו לפנות לאשנב מס' 7. כאן התפרצה פקידה מהאשנב הסמוך, וצעקה לעברו: "האם יפנו אותך לקיבוצי מאט?" הזקן נבוך לגמרי, הלך לפקיד שחופנה אליו. איש נשואי פנים מבין הקהל פנה אל גסת-הרוח: "אלו היית מבינה מה את אומרת, לא היית מעיזה..." אבל הפקידה תגיל שיטעה אותו: "אני מבינה יפה מאד, אין לי צורך בתרגום."

היסורים, הופניתי לקופה לתשלום. לפני הקופה לא עמד איש. הייתי הראשון. אך הקופאי היה עסוק מאד. הוא לעס במלוא פיו, ולגם כוס תה.

המתנתי בשטק. הפקיד הוציא חבילת נייר טואלט, קרע ממנה פיסת-נייר, והחל מבעבע ומרוקק לכל פיסת נייר, מקפל בקפידה ומשליכת לסל, וחוזר חלילה. כשנסתיים הפולחן, שלח הפקיד החביב את ידו לחבילת טפסים, התחיל לספף בה. "ומה אתי?" פניתי אליו, והראיתי לו את הטופס שבידי - "כל אלה לפניך" הצביע על החבילה. "המתן בתור".

ברוניות. כאן פנתה אלי אשה, מכרה ותיקה מאו הבוקר, לאחר שיחד השתרכנו בהבה תורים, ואמרה לי שעליו לפנות עם הטופס שבידי לפקיד המכס, ולא לי קופה. "ותרי הופניתי לקופה", טענתי. פניתי אל הקופאי בטרזניה, מדוע לא היסנה אותי מיד לפקיד המכס, אלא נתן לי להמתין זמן כה רב. דבר לקיר.

יצאתי לחפש את מנהל המשרד. הגעתי לדלת שהיח כתוב עליה "סגן הממונה". הדתפקתי. אין מענה. קיבלתי רמז מאחד הפקידים, ופתחתי קצת את הדלת. ואכן, סגן-הממונה ישב ולגם תח כשהוא משוחח בניחותא עם גברת צעירה.

השיחה נמשכה ונמשכה בלי סוף. רצתי לאשנב המכס לראות מה מצב התור שלי. שם היחה התגודדות של המון אדם. חזרתי לסגן-הממונה. שיחתו נמשכה. חזרתי לראשנב - כשראיתי את סגן-הממונה. עזרה אחרונה. פניתי אליו וסיפרתי לו כיצד אני מתרוצץ כבר מתשע בבוקר. השעה עכשיו קרוב לאחת בעהרנים - ועדיין איני רואה סוף.

הוא לקח ממני את הטפסים. אמר שיטפסל בעניין. נחמד. המשכתי לחכות. חצי שעה חלפה. מאר מה לא קרה. חזרתי לסגן. הוא ניסה לערד אותי: "נו מה אני יכול לעשות, זה עוד שום דבר. אתה צריך לראות מה ש נעשה במחלקה שמטפלת בעולים חדשים, שבאים לשחרר את הפציהם."

הסתלקות. עד כאן, סיפורו של גרא. חצי שעה ושני תורים נוספים לאחר מכן, קיבל גרא את החבילה לידי. חשב שהוא כבר אורח חופשי. אך לא. הוא נתבקש לעמוד בתור חדש, לפעולה חדשה. הוא נשא עיניו אל מחוגי השעון על הקיר, הרימם קצת גבוה יותר, אל האל שבמרומים, ופנה לעבר הדלת, הסתלק משם כשהחבילה תחת זרועו.

אחר, מחה את הקצף משפתיו, דיווח בכתב על הקורות אותו לשר האוצר ומנהל המכס.

הרווקות

(חמשך מעמוד 31)

אמרתי שהוא מהנדס. למעט קיבלתי שבץ. השמעי, יעל, משוה לא בסדר. אנחנו היינו מלכות חכיתה. איך שכולן קינאו בנו. ועשיו. מה קרה לנו? שרווקא אנחנו לא נצליח לתפוס בעל?"

"כן", ענתה השנייה. "אני עושה לי חשבון של חבנות בשמינית, ונתתי לי קצת עצוב. הישנה תמר, שהסתובבה עם בנימין עוד כשהייתה בת 14. אנחנו קראנו לה מופקי רת. היום הם נשואים. חיים נפלא."

וישנה תקווה. שהיום היא אשתו של אסיסטנט בטכניון ומנהלת חיים שבחחלט הייתי מתחלפת איתה."

מה בעצם היה בה בתקווה?"

"אני יודעת? כזאת צנועה, ושקטה. ותחיה אביטלי, שעמדה מתחת לחופה עם בנץ של שישה חודשים."

"טוב, על השיטה הזאת כבר חשבתי. היא לא נראית לי. ומה עם דורית? את זוכרת מה שאמרת כשהתארסה? כל ח' אמצעים כשרים להשגת המטרה? את עוד חושבת כך?"

"ראיתי פעם איזה סרט, לא זוכרת, ושם מצב דומה. הווג אמנם נשאר יחד, אך החיים שלהם זה כבר לא מה שאנחנו קוררים אים חיים. הנישואין הם מתוך כפייה מצ' פוגית של הגבר - והוא מזכיר את זה לי אשתו כל חייהם. הם נשארו יחד רק בגלל הילד - ובסופו של דבר הפכו אותו לי מתוסכל. לא, לא כל האמצעים כשרים."

מטטיות גירושין

דעת, בחורה נחמדה. צנועה, שי אפה לא בעננים - לא נשאת רווקה. מלכות חכיתה. שהופכות לזוהרות כי שנות העשרים - אלה הן עיקרו של ציר בור המחצית הדפוקה. לפחות זו שאני מכירה.

והיו ביניהן כאלה שהספיקו לתחתן - ולהתגרש. וסיבת הגירושין, ברוב המקרים, הייתה אותה הסיבה, שבגללה רוב בנות סוגן לא התחתנו כלל. חן לא היו מוכנות להוריד קצת את ראש ואת החלומות. אני מכירה מקרי גירושין שריקעם שטיות.

שטיות כמו בעל שבקש מהאשה להרציא פהות כסף על בגדים - כדי לחסוך לטיול לח"ל. והיא ענתה: "או מה, אתה רוצה, שבח"ל אסתובב עירומה? תעבוד שעות נוספות."

שטיות קטנות - שהוכיחו חוסר-הבנה גדול. קיצרות-ראות גדולה, ושהסתיימו ב"גירושין קטנים. והיו כאלה - ימות וזוהרות, כמובן - שנסעו לחו"ל לחפש את עולמן, שם הן גילו שחן לאומיות בכרכים זרים, ש"המנטליות של הגברים שונה, ושהמיליוני רים לא מחכים שבדחיהתעופה לפאם סאטאל מדיזינגוף."

המעטות המאושרות

רווקות היחידות היוצאות מן הכלל, לדעתי, הן "זוהרות בעלות המוח הגברי".

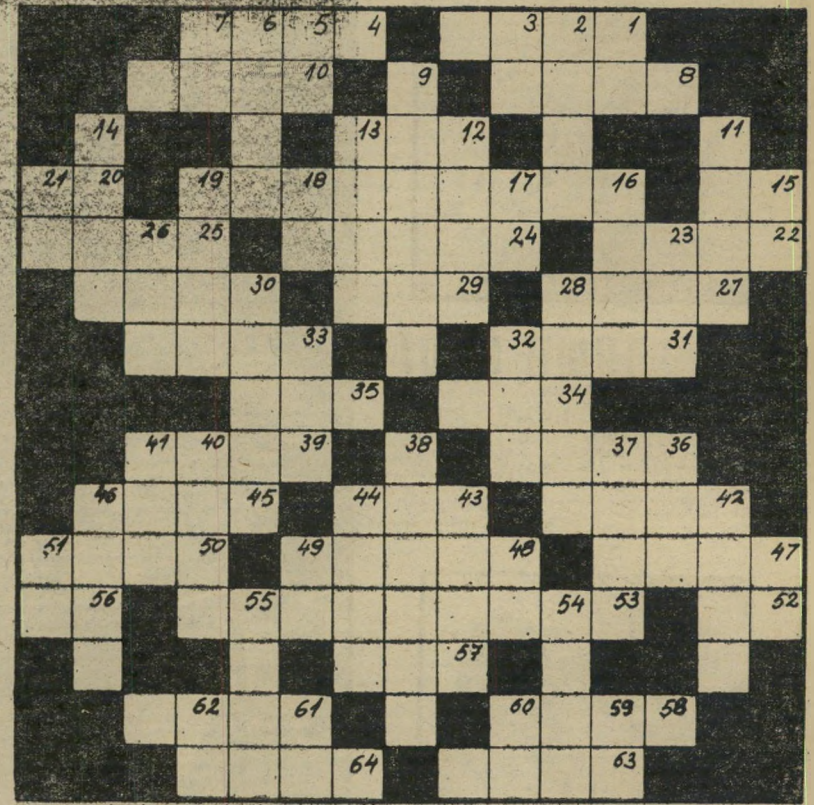
אלה שתחליטו באמת מרצונן החופשי כי נישואין זה לא בשבילן, כי טוב להן ככה. פשוט מאד. יש להן קאריירה מעניינת וחיים מלאים ועצמאיים. חן אינן מחפשות בעל, מסתפקות בידידים ובגבר במיטה: והן הקובעות מי יחלק איתן את המיטה, מתי ובאלו תנאים, הן אדונות לי גורלן.

אבל אלה מעטות. המעטות המאושרות. בתרבות גורמלית, כך היו צריכות להיות ולהרגיש. כל הרווקות. בתרבותנו המעוותת, בה מופעלת על הרווקה קומבינציה משולבת של לחצי זה משפחה היהודית המסורתית, שראתה ב"מציאת בעל מוצלח חזות הכל, ולחצי זה תחרות של העולם המערבי - יוצרים לחצים אלה אסונות ללא ספור.

הרווקה הממוצעת, הצנועה, חלאי-כ"כ יפה ומוצלחת, מתחנת עם הראשון הי סביר, שמוכן לשאתה, ורואה את עצמח ברת-מול - גם כשאינה מאושרת במיוחד לצד בעלה.

המוצלחות יותר, השאפתניות יותר, הן מחפשות באמת את האושר ללא פשרות - נותרות בדרך, נוסלות מדחיה אל דחי. והן מסיימת את חייהן ללא בעל, ור-עניוים יב יד תחזיקתן מן המלוא

תשבץ העולם הזה 1862

- מאווז: 1 קללה, 4 כלי במשחק השח, 8 שדה אבטיחים, 10 מחזור תפילות בכנסיה הי קאתולית, 12 כיצד, 15 חס וחלילה (ר"ת), 16 יום הטפסים, 20 סמל נוצרי קדום, 22 פלך, 24 כינוי לירוש עצר צרפתי, 25 קרדום גדול, גרזן, 27 פצע הנגרם מחום, 29 זכה, 30 יסוד, 31 בלה, 33 בגללה התפטר לבון, 34 "יש... ויש דיין", 35 סוג של כישוף, 42 גוף מת, 43 תנועה ארון מגרות, 45 החלפה, בעיקר של כסף, 47 מין מסמר, 48 שם משפחה הראשון של ז'קלין קנדי, 50 בית תפילה נוצרי, 52 קליפת הענב, 53 פירוק כימי של מלחים ותרכובות באמצעות מים, 56 דגל, 57 עטרת אור, 58 מין קוף, 61 כובע פלדה, 63 התעטש, 64 בעל חי גדול, שמוצאי עתיק מאד.

חשבץ 1862

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן חספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור וחיסור, יש למצוא איזו סיפרה מציין על סמל של ריבוע.

